

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE

Župančičeva ulica 3 1000 Ljubljana

T: 01 369 53 42
E: gp.mp@gov.si
<https://www.gov.si/drzorgani/ministrstva/min>

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE

Podpisnik: Mihael Zupančič
Izdajatelj: Republika Slovenija
Številka certifikata: bb c7 10 3e 00 00 00 00 56 7f 2d 35
Potek veljavnosti: 16.06.2031
Čas podpisa: 10:15, 21.10.2026
Ref. št. dokumenta: 007-107/2026/47

GENERALNI SEKRETARIAT VLADE
REPUBLIKE SLOVENIJE
gp.gs@gov.si

Številka: 007-107/2026/47
Ljubljana, 20. 10. 2026
EVA: 2026-2030-0038

ZADEVA: Zakon o odgovornosti za proizvode z napako – predlog za obravnavo

1. Predlog sklepa vlade

Na podlagi drugega odstavka 2. člena Zakona o Vladi Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 24/05 – uradno prečiščeno besedilo, 109/08, 38/10 – ZUKN, 8/12, 21/13, 47/13 – ZDU-1G, 65/14, 55/17, 163/22, 57/25 – ZF in 555/26) je Vlada Republike Slovenije na ... seji ... sprejela naslednji

SKLEP:

Vlada Republike Slovenije je določila besedilo Predloga zakona o odgovornosti za proizvode z napako in ga pošlje v obravnavo državnemu zboru po rednem postopku.

Mag. Janja Garvas
GENERALNA SEKRETARKA

Priloga:
Predlog zakona o odgovornosti za proizvode z napako

Sklep prejmejo:
- Državni zbor Republike Slovenije,
- Služba Vlade Republike Slovenije za zakonodajo,
- Ministrstvo za pravosodje,
- Ministrstvo za gospodarstvo, delo in šport.

2. Predlog za obravnavo predloga zakona po nujnem ali skrajšanem postopku v državnem zboru z obrazložitvijo razlogov

Obravnavo po skrajšanem ali nujnem postopku se ne predlaga.

3. Osebe, odgovorne za strokovno pripravo in usklajenost gradiva

- Miha Verčko, generalni direktor Direktorata za civilno pravo, Ministrstvo za pravosodje,
- Sara Regancin, vodja Sektorja za civilno zakonodajo, Ministrstvo za pravosodje,

- Monika Naumovski, podsekretarka, Sektor za nadzor nad izvršitelji in stečajnimi upravitelji, Ministrstvo za pravosodje,
- Kristina Klinc, sekretarka, Sektor za civilno zakonodajo, Ministrstvo za pravosodje.

4. Zunanji strokovnjaki, ki so sodelovali pri pripravi dela ali celotnega gradiva, in s tem povezani stroški

Pri pripravi predpisa ni sodeloval zunanji strokovnjak oziroma pravna oseba.

5. Predstavniki vlade, ki bodo sodelovali pri delu državnega zbora

- Mihael Zupančič, minister za pravosodje,
- Barbara Levstik Šega, državna sekretarka, Ministrstvo za pravosodje,
- Gašper Dovžan, državni sekretar, Ministrstvo za pravosodje,
- Miha Verčko, generalni direktor Direktorata za civilno pravo, Ministrstvo za pravosodje.

6. Kratek povzetek gradiva

Predlog zakona implementira določbe Direktive 2024/2853 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2024 o odgovornosti za proizvode z napako in razveljavitvi Direktive Sveta 85/374/EGS in nadomešča dosedanje ureditev odgovornosti proizvajalca za blago z napako v IX. poglavju Zakona o varstvu potrošnikov (58. – 65. člen zakona), s katerim je bila v slovenski pravni red prenesena prvotna Direktiva Sveta 85/374/ES iz leta 1985. Direktiva 2024/2853 je sredstvo maksimalne harmonizacije, ki posodablja obstoječo ureditev evropskega prava odgovornosti za izdelke z napako in si prizadeva prispevati k delovanju notranjega trga ter hkrati zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov in drugih fizičnih oseb. Države članice jo morajo implementirati do 9. decembra 2026.

Predlog zakona ureja objektivno odgovornost za škodo, povzročeno s proizvodom z napako, ter določa predpostavke odgovornosti, krog odgovornih oseb, obseg pravno priznane škode, razbremenilne razloge in posebna procesna pravila za dokazovanje zahtevkov. V ospredju prenovljene ureditve je prilagoditev pravil o odgovornosti za izdelke z napako digitalizaciji, krožnemu gospodarstvu in globalnim dobavnim verigam. Da bi vključili novo kategorijo digitalnih naprav, je koncept izdelka razširjen na programsko opremo in povezane storitve, razširjena je definicija odgovorne osebe, napake proizvoda in pravno priznane škode, prav tako pa se zmanjšujejo ovire oškodovancev pri dostopu do odškodnine, kot je odprava spodnjega praga 500 EUR in možnosti držav članic, da določijo zgornjo mejo odškodnine; zastaralni rok je podaljšan z 10 na 25 let v primeru latentnih zdravstvenih poškodb, na novo pa so določeni tudi instituti, namenjeni olajševanju dokaznega bremena (domneva napake in vzročne zveze), in možnost razkritja informacij.

7. Presoja posledic za

a)	javnofinančna sredstva nad 40.000 EUR v tekočem in naslednjih treh letih,	ne
b)	usklajenost pravnega reda Republike Slovenije s pravnim redom Evropske unije,	da
c)	administrativne posledice,	ne
č)	gospodarstvo, zlasti mala in srednja podjetja ter konkurenčnost podjetij,	da
d)	okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki,	ne
e)	socialno področje,	da
f)	dokumente razvojnega načrtovanja.	ne

8. Predstavitev ocene finančnih posledic

Ustvarjeno v MOPED-DOCS, 20. 10. 2026 15:59:08, verzija 3

Predlog nima posledic za državni proračun in druga javna finančna sredstva.

9. Predstavitev sodelovanja z združenji občin

Vsebina gradiva ne vpliva na pristojnosti, delovanje oziroma financiranje občin.

Gradivo ni bilo poslano v mnenje Skupnosti občin Slovenije (SOS).

Gradivo ni bilo poslano v mnenje Združenju občin Slovenije (ZOS).

Gradivo ni bilo poslano v mnenje Združenju mestnih občin Slovenije (ZMOS).

10. Predstavitev sodelovanja javnosti

Gradivo je bilo predmet sodelovanja z javnostjo.

Datum objave na spletni strani:

3. 7. 2026

Na gradivo so bila podana mnenja, predlogi in pripombe.

V razpravo vključeni subjekti:

Državno odvetništvo Republike Slovenije, Gospodarska zbornica Slovenije, Ministrstvo za gospodarstvo, delo in šport, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Univerza v Ljubljani, Univerza v Mariboru, Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije, Vrhovno sodišče Republike Slovenije, Odvetniška zbornica Slovenije, Evropska pravna fakulteta v Novi Gorici

Obrazložitev upoštevanja mnenj, predlogov in pripomb v razpravo vključenih subjektov:

Splošne pripombe

Mnenje je podala Pravna fakulteta Univerze v Mariboru, Vrhovno državno tožilstvo pa je sporočilo, da na predlog zakona nima pripomb in poudarilo, da predlog zakona ustrezno ureja varstvo zdravja in premoženja potrošnikov (in drugih fizičnih oseb) na še višji ravni kot doslej.

K ureditvi v posebnem zakonu

Trgovinska zbornica Slovenije (TZS) je predlagala, da bi se materija odgovornosti za proizvode z napako še naprej urejala v okviru IX. poglavja ZVPot-1 in ne v samostojnem zakonu. Po njihovem mnenju bi takšna ureditev prispevala k večji pravni jasnosti in varnosti, saj bi bilo v istem zakonu jasno razmejeno med odgovornostjo za proizvode z napako in odgovornostjo prodajalca za neskladnost blaga, ki je namenjena izključno varstvu potrošnikov. Čeprav lahko pravice iz naslova odgovornosti za proizvode z napako uveljavlja širši krog upravičencev in ne le potrošniki, menijo, da je že veljavna ureditev v ZVPot-1 dovolj jasno oblikovana tudi za druge upravičence. Predlagali so tudi, da bi se z dokončno obravnavo predloga zakona počakalo do sprejetja novele ZVPot-1A, kar bi omogočilo celovito primerjavo obeh ureditev in ponovno presojo smiselnosti samostojnega zakona.

Predlagatelj meni, da je – glede na vsebino in razširjeno področje uporabe Direktive 2024/2853 v primerjavi s prejšnjo ureditvijo – materijo odgovornosti za proizvode z napako primerneje urediti v samostojnem zakonu. Ureditev namreč po svoji vsebini ni omejena na potrošniška razmerja oziroma varstvo potrošnikov, temveč vzpostavlja poseben režim objektivne odgovornosti proizvajalca in drugih odgovornih oseb za škodo, ki jo utrpijo fizične osebe. Poleg materialnopравnih pravil pa predlog zakona ureja tudi posebna procesna vprašanja, zlasti razkritje dokazov in dokazne domneve, zaradi česar ureditev po vsebini presega okvir klasične potrošniške zakonodaje. Samostojen zakon zato omogoča preglednejšo, celovitejšo in sistemsko ustreznejšo ureditev odgovornosti za proizvode z napako ter hkrati jasnejšo

razmejitev od instituta neskladnosti blaga po ZVPot-1. Čakanje na sprejetje novele ZVPot-1A po oceni predlagatelja ni potrebno za odločitev o sistemski umestitvi nove ureditve, saj predlog zakona predstavlja prenos samostojnega in vsebinsko zaokroženega režima iz Direktive 2024/2853, za katerega je določen rok za prenos v nacionalni pravni red.

K naslovu predloga zakona

Po mnenju **Državnega odveta RS (DOdv)** naslov predloga zakona izpušča pomembno besedo »proizvajalec«, ki bi nakazovala na vsebino zakona. Na DOdv sicer razumejo, da je v novem predlogu zakona urejena razširjena odgovornost, torej ne samo proizvajalca, ampak tudi drugih oseb v dobavni verigi, vendar se jim kljub temu zdi, da naslov zakona brez tega lahko zavaja, da gre na primer za odgovornost prodajalca za stvari z napako, kar pa ni materija tega zakona. Iz tega razloga se jim zdi primerno, da se v naslov doda beseda »proizvajalca« ali pa »proizvajalca in drugih oseb«. Poudarili so, da je tudi naslov IX. poglavja veljavnega ZVPot-1 »Odgovornost proizvajalca za blago z napako«, čeprav določa odgovornost tudi drugih oseb (tretji odstavek 58. člena ZVPot-1), tako pa je naslovljena tudi določba 155. člena OZ.

Predlagatelj pojasnjuje, da naslov predloga zakona sledi naslovu Direktive 2024/2853 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2024 o odgovornosti za proizvode z napako in razveljavitvi Direktive Sveta 85/374/EGS (Directive (EU) 2024/2853 of the European Parliament and of the Council of 23 October 2024 on liability for defective products and repealing Council Directive 85/374/EEC), katere namen je vzpostaviti enotno ureditev odgovornosti za proizvode z napako na ravni Evropske unije. Predlog zakona ne ureja izključno odgovornosti proizvajalca, temveč določa odgovornost širšega kroga gospodarskih subjektov. Poleg proizvajalca predlog zakona ureja tudi odgovornost proizvajalca sestavnega dela, osebe, ki bistveno spremeni proizvod, pooblaščenega zastopnika, uvoznika, ponudnika storitev odpremnih skladišč, distributerja ter ponudnika spletne platforme. Uporaba izraza »proizvajalec« v naslovu zakona bi zato lahko ustvarila napačen vtis, da zakon ureja zgolj odgovornost proizvajalca, čeprav je njegov obseg bistveno širši. Predlagatelj dodatno pojasnjuje, da tudi primerjalnopravno države članice, ki imajo ureditev odgovornosti za proizvode z napako urejeno v posebnem zakonu, praviloma uporabljajo nevtralne naslove, ki se nanašajo na odgovornost za proizvode oziroma za proizvode z napako, ne pa izključno na odgovornost proizvajalca. Tako je na primer v Nemčiji zakon naslovljen Produkthaftungsgesetz (ProdHaftG), v Belgiji Loi du 25 février 1991 relative à la responsabilité du fait des produits défectueux oziroma Wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken (Zakon o odgovornosti za proizvode z napako), na Češkem Zákon č. 59/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobku (Zakon o odgovornosti za škodo, povzročeno zaradi napake proizvoda), v Španiji Ley 22/1994, de responsabilidad civil por los daños causados por productos defectuosos (Zakon o civilni odgovornosti za škodo, povzročeno s proizvodi z napako). Iz navedenega izhaja, da je uporaba nevtralnega naslova, ki se nanaša na odgovornost za proizvode z napako, prevladujoča zakonodajna rešitev v državah članicah in sledi tudi naslovu same direktive. Glede na navedeno in ob dejstvu, da predlog zakona razširja krog odgovornih oseb v primerjavi s prejšnjo ureditvijo, predlagatelj meni, da je predlagani naslov primernejši.

K terminologiji in sistematiki predloga zakona

Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije (OZS) je opozorila, da predlog zakona mestoma uporablja neustaljeno terminologijo in ni dovolj sistematičen ter razumljiv. **TZS** je opozorila na potrebo po večji jasnosti posameznih določb, kar bi prispevalo k pravni predvidljivosti in zmanjšanju števila sporov.

Predlagatelj pojasnjuje, da gre za implementacijo direktive kot sredstva maksimalne harmonizacije. Posledično je pri avtonomnih pojmih prava Evropske unije ohranjena terminologija Direktive 2024/2853; kjer pa je bilo mogoče, je predlagatelj uporabil ustaljeno slovensko pravno terminologijo oziroma ustrezno upošteval podane pripombe deležnikov.

Glede baze sodnih odločb

OZS je opozorila, da predlog zakona ne vsebuje posebne določbe o objavljanju pravnomočnih sodb pritožbenih sodišč oziroma sodišč najvišje stopnje, kot to določa 19. člen Direktive 2024/2853, ter predlagala, da se v zakon vključi obveznost njihove objave v elektronski, anonimizirani in brezplačno dostopni obliki.

Predlagatelj pripombe oziroma predloga ni upošteval, saj je obveznost iz prvega odstavka 19. člena Direktive 2024/2853 že zagotovljena v okviru obstoječega sistema objave sodnih odločb v Republiki Sloveniji na portalu sodnapraks.si. Predlagatelj pojasnjuje, da Direktiva 2024/2853 zahteva, da države članice v lahko dostopni in elektronski obliki objavijo pravnomočne sodbe nacionalnih pritožbenih sodišč oziroma sodišč najvišje stopnje v postopkih, začetih na podlagi Direktive, pri čemer se objava izvede v skladu z nacionalnim pravom. Direktiva torej ne zahteva vzpostavitve posebne nacionalne spletne strani ali podatkovne zbirke samo za sodbe s področja odgovornosti za proizvode z napako. V Republiki Sloveniji se odločbe višjih sodišč in vrhovnega sodišča že objavljajo v elektronski obliki v okviru javno dostopne zbirke sodne prakse, zato posebna določba v predlogu zakona ni potrebna. Vzpostavitev in vzdrževanje enotne, lahko in javno dostopne podatkovne zbirke sodb iz prvega odstavka 19. člena Direktive 2024/2853 pa drugi odstavek istega člena izrecno nalaga Evropski komisiji. Nacionalno objavljene sodbe bodo tako lahko vključene oziroma povezane v zbirko na ravni Evropske unije, katere namen je omogočiti pregled nad uporabo Direktive 2024/2853 v posameznih državah članicah in prispevati k njeni enotni razlagi.

Glede povezave z Uredbo (EU) 2023/988

Registrirani lobist Boris Matić (BM) je predlagal, da se v obrazložitvi izrecneje pojasni povezava z Uredbo (EU) 2023/988 o splošni varnosti proizvodov, saj to izhaja iz 4. uvodne izjave Direktive 2024/2853. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj gre za dopolnjujoči si ureditvi, ki ne potrebujeata normativne povezave v predlogu zakona. Uredba določa zahteve glede varnosti proizvodov in njihov javnopravni nadzor, predlog zakona pa zagotavlja odškodninsko varstvo fizičnih oseb, kadar kljub tem zahtevam zaradi proizvoda z napako nastane škoda.

Glede ureditve povrnitve škode v primeru jedrskih nesreč

Gospodarska zbornica Slovenije (GZS) je opozorila na vprašanje uporabe predloga zakona v primerih jedrskih nesreč oziroma jedrske škode. Predlagatelj v povezavi s tem pojasnjuje, da je v Republiki Sloveniji odgovornost za jedrsko škodo posebej urejena z Zakonom o odgovornosti za jedrsko škodo, ki predstavlja poseben odškodninski režim (*lex specialis*) za povrnitev jedrske škode. To je poudarjeno tudi v uvodnih obrazložitvah k predlogu zakona.

Pripombe k posameznim členom

K 1. členu

Zveza potrošnikov meni, da v predlogu zakona manjkajo natančnejše definicije oseb, ki so lahko odgovorne za škodo, povzročeno s proizvodom z napako, zato predlaga, da se te doda ali v novem odstavku 1. člena ali v novem odstavku 4. člena predloga zakona. Opozorili so, da 1. člen predloga zakona določa pravila o odgovornosti »proizvajalca in drugih oseb«, pri čemer je iz predloga zakona težko izluščiti, kdo nosi odgovornost, ker ta pojem nikjer ni v celoti jasno definiran (manjka npr. člen z naslovom »Opredelitev pojmov«, kot jih določa tudi Direktiva 2024/2853 v 4. členu). Osebe, ki bi lahko bile odgovorne na podlagi predloga zakona, je zato možno izluščiti zgolj iz posameznih (naslovov) poglavij in členov. Po njihovem mnenju takšna ureditev zmanjšuje preglednost zakona in oškodovancu otežuje ugotovitev, zoper katere osebe lahko uveljavlja zahtevek. Prav tako pa predlog zakona v nekaterih primerih pozabi vključiti nekatere osebe, katerih odgovornost Direktiva 2024/2853 izrecno predpisuje, kot na primer ponudnika spletne platforme glede na določbo 1. člena in 15. točke 4. člena Direktive 2024/2853, proizvajalca sestavnega dela (tretji odstavek 4. člena) ter proizvajalca spremenjenega proizvoda. **Pravna fakulteta Univerze v Ljubljani (PF LJ)** je predlagala, da bi bilo primerneje izhajati iz širšega pojma »gospodarski subjekt« kot »proizvajalec«. Po njenem mnenju Direktiva 2024/2853 za razliko od predhodne ureditve ne gradi več izključno na proizvajalcu kot osrednjem odgovornem subjektu, temveč odgovorne subjekte umešča v širšo

skupino gospodarskih subjektov, kar naj bi bilo skladno tudi s splošnejšimi trendi prava Evropske unije na področju varnosti proizvodov, zato je predlagala uporabo pojma »gospodarski subjekt« namesto »proizvajalec in druge odgovorne osebe«. Hkrati je predlagala, da se po zgledu 4. člena Direktive 2024/2853 vse temeljne opredelitve pojmov, ki so sedaj razpršene po več členih predloga zakona, združijo v enoten člen z opredelitvami pojmov, kar bi po njenem mnenju povečalo jasnost in preglednost zakona. **BM** je predlagal uvedbo samostojnega člena z opredelitvami pojmov oziroma dopolnitev obstoječih določb z manjkajočimi opredelitvami, zlasti pojmov »podatki«, »gospodarski subjekt«, »poslovna skrivnost« in »bistvena sprememba«, ob sklicevanju na ustrezne predpise Evropske unije.

Predlagatelj po preučitvi teh pripomb in predlogov ni upošteval. V povezavi s predlogom, da se vse opredelitve pojmov zberejo v posebnem členu, pojasnjuje, da je bilo o takšni sistematiki ob pripravi predloga zakona razmišljano, vendar se je predlagatelj zaradi obsežnosti opredelitev, ki v pomembnem delu uvajajo nove pojme v slovenski pravni red, ter njihove tesne povezanosti s posameznimi vsebinskimi določbami zakona odločil za njihovo umestitev ob posamezne institute. Več opredelitev se namreč neposredno prepleta z materialnopravnimi pravili oziroma predstavlja podlago za razumevanje konkretnih pravic in obveznosti, zato takšna sistematika po oceni predlagatelja prispeva k preglednosti in lažjemu razumevanju posameznih institutov. Pri tem se je predlagatelj primerjalnopravno zgledoval po nemškem predlogu novega Zakona o odgovornosti za proizvode z napako (Produkthaftungsgesetz), ki prav tako ne vsebuje enotnega člena z vsemi opredelitvami pojmov iz 4. člena Direktive 2024/2853, temveč posamezne pojme umešča ob vsebinske institute, na katere se nanašajo, ter sistematično ločuje odgovornost proizvajalca od odgovornosti drugih subjektov. Odgovornost za proizvode z napako je še vedno primarno osredotočena na proizvajalca, ki je praviloma v najboljšem položaju za preprečevanje napak, medtem ko drugi gospodarski subjekti ne odgovarjajo avtomatično oziroma na enaki podlagi kot proizvajalec, temveč le pod pogoji, ki jih predlog zakona posebej določa glede na njihovo vlogo v proizvodni oziroma dobavni verigi. Takšna sistematika zato po mnenju predlagatelja ne zmanjšuje varstva oziroma preglednosti za oškodovanca, temveč jasneje pokaže, kdo je primarni nosilec odgovornosti in pod katerimi pogoji lahko odgovarjajo tudi drugi subjekti. Predlagatelj zato ocenjuje, da predlagana ureditev ustrezno prenaša vsebino Direktive 2024/2853, hkrati pa jo sistematično prilagaja strukturi slovenskega pravnega reda.

K 3. členu

DOdv je predlagalo razmislek, ali splošna ureditev obligacijskih razmerij (OZ) pokriva vse primere prehoda pravice do odškodnine na drugo osebo, ki so navedeni v drugem odstavku 5. člena Direktive 2024/2853. Vsebinsko podobno pripombo je podala tudi **Zveza potrošnikov**, ki je opozorila, da predlog zakona ni v celoti prenesel 5. člena Direktive 2024/2853, ki pravico do odškodnine priznava tudi pravnim naslednikom oškodovanca oziroma osebam, na katere je pravica oškodovanca prešla po zakonu ali pogodbi, ter osebam, ki delujejo v imenu ene ali več oškodovanih oseb na podlagi prava Unije ali nacionalnega prava. Po mnenju Zveze potrošnikov bi moralo biti iz predloga zakona jasno razvidno, da lahko tudi te osebe uveljavljajo pravice na podlagi tega zakona. Opozorila je, da so pravni nasledniki sicer omenjeni v 16. členu predloga zakona, vendar predlog zakona ne vsebuje splošne izrecne določbe o njihovem upravičenju do uveljavljanja odškodninskih zahtevkov, zaradi česar bi po njenem mnenju lahko nastale nejasnosti glede uporabe pravil OZ.

Predlagatelj je delno upošteval pripombi DOdv in Zveze potrošnikov. Po mnenju predlagatelja izrecen prenos določbe 5. člena Direktive 2024/2853 ni potreben, saj 3. člen predloga zakona za vprašanja, ki niso posebej urejena, napotuje na uporabo splošnih pravil obligacijskega prava, ta pa že urejajo prehod terjatev na drugo osebo. Drugi odstavek 5. člena Direktive 2024/2853 se namreč nanaša predvsem na položaje pravnega nasledstva oziroma dedovanja, cesije, subrogacije in kolektivnega uveljavljanja zahtevkov. Zaradi večje jasnosti, pa je predlagatelj dopolnil obrazložitev v Uvodu in obrazložitev k 3. členu predloga zakona v delu, ki se nanaša na prehod odškodninskih zahtevkov, tako da so posamezni primeri prehoda pravice do odškodnine jasneje predstavljeni. Kolektivno uveljavljanje zahtevkov je dodatno pojasnjeno tudi v obrazložitvi k 4. členu predloga zakona.

BM je k 3. členu podal pripombo, da je treba določbo dopolniti z izrecno navedbo, da se uporabljajo tudi določbe o subrogaciji in regresnih zahtevkih. Navedel je, da je Sodišče

Evropske unije v zadevi Sanofi Pasteur (C-338/24) pojasnilo, da 13. člen Direktive 85/374/EGS (ki ustreza 2. členu nove direktive) državam članicam dopušča ohranitev krivdnih režimov odgovornosti, pod pogojem, da ti ne temeljijo zgolj na obstoju napake, kar je treba izrecno poudariti. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj napotitev na uporabo predpisa, ki ureja obligacijska razmerja, že zajema tudi uporabo splošnih pravil o subrogaciji in regresnih razmerjih, kadar posamezno vprašanje s predlogom zakona ni posebej urejeno. V zvezi s sodbo Sanofi Pasteur (sodba Sodišča (drugi senat) z dne 26. marca 2026, LF proti Sanofi Pasteur SA, zadeva C-338/24) pa predlagatelj pojasnjuje, da je že zajeta v obrazložitvi k 3. členu predloga zakona.

K 4. členu

DOdv je predlagalo, da se naslov 4. člena glasi »Povrnitev škode«, kot je določeno v 58. členu ZVPot-1, saj člen določa predvsem vrste škode, za katere je mogoče uveljaviti odškodninski zahtevek. Glede naslova člena je pripomba podalo tudi **Vrhovno sodišče Republike Slovenije (VSRS)**, ker iz naslova 4. člena (»odgovornost«) ni dovolj jasno razvidno, da ta določba hkrati opredeljuje vrste škode, za katere se lahko uveljavlja odgovornost po tem zakonu. Opozorilo je, da se pojem škode v predlogu uporablja v dveh povezanih pomenih: v 4. členu kot opredelitev pravno priznanih škodnih posledic, ki so lahko podlaga za odgovornost po tem zakonu, po splošnih pravilih OZ pa tudi v okviru pravil o povrnitvi in odmeri škode. Zaradi povezave s 17. členom predloga zakona, po katerem mora oškodovanec dokazati napako, škodo in vzročno zvezo, bi lahko po mnenju VSRS nastala nejasnost glede tega, kaj mora oškodovanec dokazati. Ob sklicevanju na 6. člen Direktive 2024/2853 je sodišče zato predlagalo, da se naslov 4. člena spremeni v »škoda« oziroma v naslov, iz katerega bi jasneje izhajalo, da člen določa vrste škode, ki so predmet ureditve.

Predlagatelj je pripombi delno upošteval, pri čemer pojasnjuje, da po njegovem mnenju naslov »odgovornost« ustrezno odraža vsebino člena, saj prvi odstavek določa temelj odgovornosti proizvajalca proizvoda z napako v primeru posega v določene pravno varovane dobrine, z njihovim naštevanjem pa se hkrati določa tudi, za katere vrste škode je mogoče uveljavljati povračilo po tem zakonu (le za te je namreč proizvajalec odgovoren na podlagi predloga zakona). Zaradi večje jasnosti in jasnejše povezave med odgovornostjo proizvajalca in škodo, ki je predmet povračila, pa je bil naslov 4. člena predloga zakona spremenjen v »odgovornost za povrnitev škode«.

DOdv in BM sta nadalje opozorila na izraz »medicinsko priznana škoda za duševno zdravje« v 1. točki prvega odstavka 4. člena, katerega pomen v slovenskem pravu ni ustaljen in bi ga bilo treba dodatno pojasniti. **BM** je predlagal, da se v obrazložitvi pojasni, da se pri njegovi presoji upošteva Mednarodna klasifikacija bolezni (MKB) Svetovne zdravstvene organizacije, kot izhaja iz 22. uvodne izjave Direktive 2024/2853. Predlagatelj po preučitvi pripombe ni upošteval, saj gre za pojem, prevzet iz Direktive 2024/2853, katerega pomen je že podrobneje pojasnjen v obrazložitvi k 4. členu predloga zakona in kjer sta povzeti tudi 21. in 22. uvodna izjava Direktive 2024/2853. Namen navedene določbe je omejitev kroga pravno priznane škode za duševno zdravje na medicinsko priznane okvare, kot določa Direktiva 2024/2853.

DOdv je predlagalo tudi uporabo izraza »škoda na drugi stvari« namesto »iz 2. točke prvega odstavka 4. člena predloga zakona«, kar bi zadostilo potrebi po jasnosti, hkrati pa bi se uporabilo že ustaljene pravne termine. Dodatno je predlagalo tudi bolj sistematično ureditev odgovornosti za sestavni del z napako, ob ključnem poudarku, da odgovornost proizvajalca za sestavni del z napako ne preneha, če je vključen v drug proizvod. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj besedilo neposredno prenaša 6. člen Direktive 2024/2853, ki izrecno določa vrste pravno priznane škode ter izključuje škodo na samem proizvodu z napako. Odgovornost v zvezi s sestavnim delom z napako je posebej urejena v drugem in tretjem odstavku 4. člena predloga zakona, pri čemer vključitev sestavnega dela v drug proizvod ne povzroči prenehanja odgovornosti.

Zveza potrošnikov je v povezavi z odgovornostjo proizvajalca sestavnega dela opozorila, da pojem »proizvajalec« skozi predlog zakona nosi dva različna pomena, saj proizvajalec sestavnega dela ne more biti hkrati tudi proizvajalec v smislu prvega odstavka 6. člena predloga zakona. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj tretji odstavek 4. člena predloga zakona

posebej določa odgovornost proizvajalca sestavnega dela z napako. Namen takšne ureditve je zagotoviti, da solidarno odgovarja s proizvajalcem tudi proizvajalec sestavnega dela, kadar sestavni del z napako povzroči napako končnega proizvoda, če je bil vključen s strani proizvajalca ali z njegovim soglasjem, tudi v primerih, ko sestavni del sam zase ni proizvod, zlasti kadar gre za povezano digitalno storitev. Namen takšne ureditve je preprečiti vrzeli v odgovornosti pri kompleksnih in digitalno povezanih proizvodih, pri tem pa v primeru, ko sestavni del sam izpolnjuje pogoje za proizvod v smislu 5. člena predloga zakona, lahko njegov proizvajalec odgovarja tudi samostojno. Takšna ureditev tako hkrati zagotavlja učinkovito varstvo oškodovanca in ohranja jasno razmejitev odgovornosti med proizvajalcem proizvoda in proizvajalcem sestavnega dela. Predlagatelj pa je upošteval predlog Zveze potrošnikov, da se v b. podtočki 2. točke prvega odstavka 4. člena doda besedilo »ali je pod nadzorom tega proizvajalca«.

Sekcija operaterjev elektronskih komunikacij pri Gospodarski zbornici Slovenije, Združenje za informatiko in telekomunikacije (GZS-SOEK), Društvo za razvoj slovenskega konjenišva (DRSK) in BM so podali pripombe k 4. členu predloga zakona glede nove kategorije škode zaradi uničenja ali poškodovanja podatkov. **GZS-SOEK** je predlagala dopolnitev obrazložitve glede opredelitve nastanka tovrstne škode, iz tega izhajajočimi materialnimi ter nematerialnimi izgubami, poklicne uporabe podatkov ter razmerja do drugih pravnih podlag, še posebej zaradi večje jasnosti v primeru naprav z mešano zasebno in poslovno uporabo. **DRSK** je opozorilo, da nova kategorija škode zaradi uničenja ali poškodovanja nepoklicnih podatkov odpira možnost večjega števila zahtevkov zaradi izgube fotografij in datotek zaradi kibernetских napadov ali napak v posodobitvi. **BM** pa je predlagal dopolnitev določbe z izrecnim prenosom drugega odstavka 6. člena Direktive 2024/2853, po katerem pravica do odškodnine zajema vse materialne izgube, ki so posledica škode, ter nematerialno izgubo v skladu z nacionalnim pravom. Predlagatelj pripomb DRSK in BM ni upošteval, saj razširitev pravno priznane škode na uničenje ali poškodovanje podatkov neposredno izhaja iz Direktive 2024/2853 in odraža vse večji pomen in gospodarsko vrednost digitalnih podatkov v sodobni digitalni družbi. Prav tako pa predlog zakona že določa obseg pravno priznane škode. Predlagatelj je pripombo GZS-SOEK upošteval z dopolnitvijo obrazložitve k 4. členu predloga zakona s pojasnilom, da uničenje ali poškodovanje podatkov samo po sebi še ne pomeni nujno nastanka materialne ali pravno priznane nematerialne izgube, saj mora oškodovanec njen obstoj in obseg izkazati po pravilih nacionalnega prava. Vprašanja, ali posamezen konkretni poseg pomeni uničenje ali poškodovanje podatkov, kakšen je namen uporabe posameznih podatkov ter kakšno je razmerje med zahtevki po tem zakonu in zahtevki po drugih pravnih podlagah, pa sodijo v konkretno razlago in uporabo prava.

K 5. členu

DOdv je v pripombi k 5. členu navedlo, da gre za opredelitev »proizvoda«, ki se z Direktivo 2024/2853 širi tudi na programsko opremo in digitalne proizvodne datoteke, v preostalem delu pa izhaja iz opredelitve veljavnega 59. člena ZVPot-1. Opozorilo je, da je v drugem odstavku dodana opredelitev sestavnega dela, za katerega je odgovornost proizvajalca določena v drugem odstavku 4. člena predloga zakona, v tretjem odstavku pa opredelitev povezane storitve, pri čemer po njihovem mnenju ni dovolj jasno določeno, da proizvajalec odgovarja tudi za povezane digitalne storitve, kadar so na način, opredeljen v zakonu, vključene v proizvod. Predlagali so, da se povezane storitve jasneje vključijo v ureditev odgovornosti za sestavne dele. **Zveza potrošnikov** je prav tako opozorila na položaj ponudnika povezane storitve, saj odgovornost le tega ni dovolj jasno urejena. Izpostavili so, da je v Direktivi 2024/2853 pojem ponudnika s proizvodom povezave storitve vključen v definicijo »gospodarskega subjekta«, predlog zakona pa ga izrecno ne omenja in posledično ni mogoče izpeljati njegove odgovornosti. Posebej so opozorili tudi na položaj ponudnikov sistemov umetne inteligence v smislu Uredbe (EU) 2024/1689. Predlagatelj je pripombi preučil in ju smiselno upošteval z dopolnitvijo 4. in 10. člena ter obrazložitve, kjer je dodatno pojasnjeno, da se pri sestavnem delu, ki je povezana storitev, pravila o odgovornosti proizvajalca sestavnega dela nanašajo tudi na ponudnika povezane storitve. V obrazložitve pa je vključena tudi definicija ponudnika po Uredbi (EU) 2024/1689. Čeprav se Direktiva 2024/2853 za storitve kot take ne uporablja, 17. uvodna izjava izrecno določa, da je treba povezane digitalne storitve obravnavati kot sestavne dele proizvoda, kadar so vanj vključene ali z njim medsebojno povezane in so pod nadzorom proizvajalca, čemur ustreza tudi opredelitev povezane storitve iz 4. člena Direktive 2024/2853.

Ne vzpostavlja pa ureditev ločene podlage odgovornosti za ponudnika povezane storitve. Odgovornost v zvezi s povezano storitvijo je namreč v predlogu zakona urejena prek pravil o sestavnih delih, saj drugi odstavek 5. člena predloga zakona med te izrecno vključuje tudi povezane storitve, tretji odstavek 4. člena pa določa odgovornost, kadar sestavni del z napako povzroči napako proizvoda, s čimer predlog zakona sledi sistemu Direktive 2024/2853. V povezavi s ponudniki sistemov umetne inteligence v smislu Uredbe (EU) 2024/1689 pa pojem »ponudnik« izhaja iz posebne terminologije uredbe, po kateri je ponudnik subjekt, ki razvije sistem ali model umetne inteligence za splošne namene oziroma ga da razviti ter ga pod svojim imenom ali znamko daje na trg ali v uporabo, kar ustreza opredelitvi proizvajalca proizvoda po predlogu zakona.

GZS-SOEK je predlagala dopolnitev normativnega besedila z izrecno določbo, da storitev dostopa do interneta ni povezana storitev in da se druga elektronska komunikacijska storitev ne šteje za povezano storitev zgolj zato, ker proizvod za opravljanje svojih funkcij uporablja povezljivost. Predlagala je tudi, da se pri presoji odgovornosti proizvajalca končnega proizvoda posebej ugotavlja, ali je bila povezana storitev vključena v proizvod ali z njim medsebojno povezana pod nadzorom proizvajalca. Dodatno je predlagala dopolnitev obrazložitve s pojasnilom glede razmejitev med programsko opremo, elektronskimi komunikacijskimi storitvami in povezanimi storitvami zaradi opredelitev elektronskih komunikacij po Zakonu o elektronskih komunikacijah (ZEKom-2) ter 17. uvodne izjave Direktive 2024/2853, iz katere izhaja, da storitve dostopa do interneta niso povezane storitve, saj jih ni mogoče šteti za del izdelka, ki je pod nadzorom proizvajalca. Opozorila je tudi na potrebo po razlikovanju med splošnim dostopom do interneta, namensko storitvijo daljinskega upravljanja naprave, zagotavljanja aplikacij in drugih storitev operaterjev ter zgolj tehnično združljivostjo proizvoda z omrežjem ali storitvijo, priporočilom operaterja oziroma odsotnostjo prepovedi proizvajalca. Poudarila je potrebo po jasnem razumevanju, da obveznosti operaterjev ne pomenijo, da so proizvajalci konkretnega proizvoda ali da je elektronska komunikacijska storitev povezana storitev po predlogu zakona. Predlagatelj po preučitvi pripombe ni upošteval, saj je bistvo predlaganega pojasnila že zajeto v obrazložitvi k 5. členu predloga zakona, ki povzema tudi 17. uvodno izjavo Direktive 2024/2853. Dodatno normativno urejanje posameznih vrst elektronskih komunikacijskih storitev, programske opreme, aplikacij oziroma konkretnih načinov njihove povezave s proizvodom ni potrebno, saj je namen zakona določiti splošna in tehnološko nevtralna pravila odgovornosti; ali določena digitalna storitev v konkretnem primeru izpolnjuje zakonsko opredelitev povezane storitve ter ali je bila vključena oziroma povezana s proizvodom pod nadzorom proizvajalca, pa se presoja glede na okoliščine posameznega primera.

DRSK je opozorilo na, po njihovem mnenju, preširoko opredelitev proizvoda, saj vključitev programske opreme, digitalnih proizvodnih datotek, povezanih storitev in odprtokodne programske opreme pod določenimi pogoji v režim objektivne produktne odgovornosti pomeni tveganje zlasti za slovenska IT-podjetja, zagona podjetja in razvijalce umetne inteligence. Ker je razvoj programske opreme iterativen in lahko vključuje napake, bi po njihovem mnenju takšna odgovornost lahko zavirala inovacije. Predlagali so ožjo opredelitev proizvoda, zlasti izključitev ali omejitev odgovornosti za programsko opremo, odprtokodne projekte in modele umetne inteligence, ki niso vključeni v fizični proizvod, ter posebno izjemo za informacijske oziroma digitalne proizvode, ki se distribuirajo brezplačno ali pod odprtokodno licenco. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj razširitev pojma proizvoda na programsko opremo, digitalne proizvodne datoteke in povezane storitve izhaja iz Direktive 2024/2853, katere namen je prilagoditi pravila odgovornosti digitalnemu okolju ter zagotoviti učinkovito pravno varstvo fizičnih oseb za škodo, povzročeno zaradi napak sodobnih digitalnih proizvodov in izdelkov krožnega gospodarstva. V postopku sprejemanja Direktive 2024/2853 so bili pomisleki glede vpliva na inovacije in konkurenčnost posebej obravnavani, zato direktiva vsebuje več mehanizmov za uravnoteženje varstva oškodovancev in interesov gospodarstva. Iz področja uporabe je tako že izključena brezplačna odprtokodna programska oprema, ki je razvita ali dobavljena zunaj gospodarske dejavnosti, pri čemer je odločilno opravljanje gospodarske dejavnosti in ne zgolj način distribucije ali licenciranja, kot izhaja tudi iz 26. uvodne izjave Direktive 2024/2853.

Pripombo k 5. členu je podal tudi **BM**, ki je predlagal, da se v 1. točko prvega odstavka izrecno vključijo tudi surovine. Predlagatelj pripombe ni upošteval, ker so v 1. točki prvega odstavka 5. člena predloga zakona v pojem proizvoda vključene vse premičnine, [...], vključno s surovinami.

K 6. členu

OZS je opozorila, da četrti odstavek 6. člena predloga zakona očitno pomotoma ponavlja del besedila tretjega odstavka, enako redakcijsko pripombo pa so podali tudi **DOdv**, **GZS-SOEK** ter **BM**. Predlagatelj je pripombo upošteval in četrti odstavek črtal.

DOdv in **Zveza potrošnikov** sta glede opredelitve pojma »proizvajalec« in »proizvajalec spremenjenega proizvoda« opozorila, da manjka jasno določilo, kako odgovarja proizvajalec spremenjenega proizvoda. Glede odgovornosti proizvajalca bistveno spremenjenega proizvoda predlagatelj pojasnjuje, da je ta določena v drugem odstavku 6. člena predloga zakona, ki določa, da se takšna oseba za namen tega zakona šteje za proizvajalca. Je pa predlagatelj pripombo delno upošteval, tako da je del besedila za besedo »proizvajalec« prilagodil z namenom večje jasnosti. Dodatna navedba, da taka oseba »odgovarja na podlagi 4. člena« po oceni predlagatelja ni potrebna, saj to že izhaja iz določbe, da se šteje za proizvajalca tega proizvoda. **Zveza potrošnikov** je predlagala tudi spremembo drugega odstavka 6. člena predloga zakona, tako da se nadomesti besedilo »brez soglasja« z besedilom »zunaj nadzora«, kar je predlagatelj upošteval.

GZS-SOEK je predlagala spremembo drugega odstavka 6. člena predloga zakona, tako da bi se ta navezoval na spremembo proizvoda, ki je prvotni proizvajalec ni predvidel, ter dopolnitev obrazložitve z razmejitvijo različnih konkretnih položajev od bistvene spremembe proizvoda, med drugim prodaje proizvoda skupaj s storitvijo, uporabe imena oziroma znamke izvajalca storitve na proizvodu ter razmejitev z izvajanjem nastavitve naprav, dobave profilov APN ali eSIM, namestitve aplikacij in izvedbe posodobitev. Predlagatelj je pripombo smiselno upošteval v okviru spremembe drugega odstavka 6. člena predloga zakona, ki se sedaj izrecno navezuje na bistveno spremembo proizvoda zunaj nadzora proizvajalca. V povezavi z dopolnitvijo obrazložitve pa predlagatelj pojasnjuje, da obrazložitev k 6. členu predloga zakona že vsebuje vsa relevantna izhodišča za presojo navedenih položajev (kdaj se oseba šteje za proizvajalca oziroma t. i. kvazi-proizvajalca; pojem bistvene spremembe proizvoda), konkretizacija teh meril glede na dejanske okoliščine posameznega primera pa je predmet uporabe prava in sodne presoje.

Pripombo k 6. členu je podal tudi **BM**, in sicer, da se v 2. točki prvega odstavka pojasni, da gre tudi za primere, ko oseba naroči tretji osebi, da na proizvodu navede njeno ime, znamko ali drug razlikovalni znak, saj bi takšen dodatek izrecno zajel primere »kvazi-proizvajalcev«. Predlagatelj pripombe v tem delu ni upošteval, saj to že izhaja iz besedila 2. točke prvega odstavka 6. člena predloga zakona, kar je dodatno pojasnjeno v obrazložitvi.

K 7. členu

DOdv je podalo pripombo, da gre v 7. členu predloga zakona za prepis definicij iz Direktive 2024/2853, ki ne pomenijo vsebinske ureditve, temveč so relevantne zgolj, ko se uporabijo v posameznem členu (primeroma za določitev začetka odgovornosti proizvajalca, kdaj se presoja obstoj napake ali kdaj začne teči zastaralni rok, kot razbremenilni razlog). Predlagatelj pripombe ni upošteval, glede sistematike predloga zakona in vključitve vseh definicij v en uvodni člen pa se sklicuje na razloge za neupoštevanje te pripombe v odgovoru na pripombe k 1. členu.

K 8. členu

DOdv je opozorilo na opredelitev pojma napake in izrazilo mnenje, da bi bilo boljše namesto sklicevanja na pravo Evropske unije in slovenski pravni red uporabiti bolj generičen izraz, primeroma »predpisana varnost« ali »varnost, zahtevana na podlagi predpisov«. Predlagatelj predloga ni upošteval. Besedilo je oblikovano skladno z Direktivo 2024/2853 z namenom večje jasnosti, saj se varnostne zahteve za posamezne proizvode ne določajo zgolj v nacionalnih predpisih, temveč pogosto neposredno izhajajo tudi iz predpisov Evropske unije.

TZS je v pripombi k drugemu odstavku 8. člena navedla, da ta eksemplifikativno določa okoliščine, ki jih je treba upoštevati pri presoji obstoja napake proizvoda, med njimi tudi odpoklic proizvoda. Po njihovem mnenju je odpoklic najboljše merilo, da je imela stvar napako, ki

predstavlja nevarnost za fizično osebo, zato bi moral biti v zakonu določen kot glavna okoliščina presoje, ob upoštevanju tudi tega, ali je bil oškodovanec o odpoklicu obveščen in kako je po prejemu te informacije ravnal. Predlagatelj pripombe ni upošteval in pojasnjuje, da že iz obrazložitve k 7. točki drugega odstavka 8. člena predloga zakona izhaja, da je odpoklic proizvoda oziroma drug varnostni ukrep pomemben indic pri presoji obstoja napake, vendar sam po sebi ne pomeni avtomatične domneve napake. Odpoklica zato ni primerno vnaprej določiti kot glavno oziroma odločilno okoliščino presoje, saj mora sodišče obstoj napake presojati celovito in ob upoštevanju vseh okoliščin konkretnega primera. Pri tem lahko odpoklicu pripiše ustrezno težo glede na njegov razlog, naravo in resnost ugotovljenega varnostnega tveganja ter povezavo med razlogom za odpoklic in zatrjevano napako. Ravnanje oškodovanca po tem, ko je bil z odpoklicem seznanjen, pa se po potrebi presoja ločeno v okviru pravil o njegovem prispevku k nastanku škode.

K 9. členu

GZS-SOEK je podala redakcijsko pripombo, da se v b) podtočki 1. točke drugega odstavka 9. člena črta beseda »ali« pred podpičjem. Predlagatelj je pripombo upošteval, ob tem pa dodatno pojasnjuje, da je bila ta določba (o tem, kaj pomeni nadzor proizvajalca) umeščena v četrti odstavek 4. člena.

GZS-SOEK je nadalje opozorila na uporabo izraza »opravi« v 2. točki drugega odstavka 9. člena (sedaj 2. točki četrtega odstavka 4. člena) in predlagala njegovo nadomestitev z izrazom »dobavi«. Po njihovem mnenju izraz »opravi« ne prenaša dovolj natančno točke (b) petega odstavka 4. člena Direktive 2024/2853, ki nadzor proizvajalca veže na možnost, da proizvajalec sam ali prek tretje osebe »dobavi« posodobitve ali nadgradnje programske opreme, za kar ni potrebno, da nadzoruje tudi končno odločitev uporabnika o namestitvi že dobavljene posodobitve. V zvezi s tem je GZS-SOEK predlagala tudi obsežnejšo dopolnitev obrazložitve, ki bi podrobneje opredelila okoliščine, pomembne za presajo možnosti dobave posodobitev, ter podala podrobno obrazložitev presoje obstoja nadzora in možnosti dobave s strani različnih subjektov v večplastnem digitalnem sistemu. Podobno pripombo je podala tudi **Zveza potrošnikov**, ki je opozorila, da proizvajalec posodobitve pogosto zgolj dobavi, medtem ko njihovo namestitev izvede uporabnik sam, kar ne pomeni, da je proizvajalec izgubil nadzor nad proizvodom. Predlagatelj je podane pripombe v normativnem delu upošteval, tako da je v 2. točki četrtega odstavka 4. člena predloga zakona besedo »opravi« nadomestil z besedo »dobavi«. Predlagane podrobnejše dopolnitve obrazložitve GZS-SOEK pa predlagatelj ni upošteval, saj obrazložitev k 4. členu (prej 9. členu) vsebuje potrebna vsebinska izhodišča za razlago nadzora proizvajalca, vključno s pojasnili iz 18. uvodne izjave Direktive 2024/2853. Zakonska opredelitev namenoma določa splošna merila, konkretna presoja, ali je imel proizvajalec v posameznem primeru možnost sam ali prek tretje osebe dobaviti posodobitev oziroma nadgradnjo, pa je odvisna od okoliščin posameznega primera.

BM je v pripombi k 9. členu predlagal ločeno opredelitev »nadzora proizvajalca« v samostojnem odstavku ali členu zaradi večje preglednosti. Predlagatelj je pripombo smiselno upošteval tako, da je sedaj nadzor proizvajalca opredeljen v samostojnem četrtem odstavku 4. člena predloga zakona.

K 10. členu

DODV, **GZS-SOEK** in **Zveza potrošnikov** so podali vsebinsko povezane pripombe glede razbremenilnih razlogov, pri čemer so opozorili, da prvi odstavek 11. člena Direktive 2024/2853 določa razloge za izključitev odgovornosti za gospodarske subjekte iz 8. člena Direktive, medtem ko prvi odstavek 10. člena predloga zakona omenja zgolj proizvajalca. Po njihovem mnenju bi bilo zato treba določbo razširiti oziroma pojem »proizvajalec« nadomestiti s širšim pojmom »odgovorna oseba« ter izrecno urediti tudi razbremenilne razloge za uvoznika, distributerja in druge odgovorne gospodarske subjekte. GZS-SOEK je v ta namen predlagala celovito preoblikovanje 10. člena predloga zakona, Zveza potrošnikov pa je posebej opozorila, da je člen umeščen v poglavje o odgovornosti proizvajalca, zaradi česar naj ne bi bilo dovolj jasno, da se posamezni razbremenilni razlogi lahko uporabljajo tudi za druge osebe. Predlagatelj je pripombe delno upošteval. Prvi odstavek 11. člena Direktive 2024/2853 sicer določa razbremenilne razloge za gospodarske subjekte iz 8. člena Direktive, vendar jih razlikuje

glede na položaj posameznega gospodarskega subjekta. Predlog zakona pa temu sledi tako, da sistematično ločuje odgovornost proizvajalca od odgovornosti drugih oseb, saj je produktna odgovornost primarno osredotočena na proizvajalca, medtem ko so drugi subjekti vključeni v odgovornost le pod posebej določenimi pogoji. Posledično je v 10. členu predloga zakona urejena izključitev odgovornosti, ki je primarno vezana na odgovornost proizvajalca, v povezavi z drugimi odgovornimi subjekti pa 11. in 12. člen predloga zakona določata, da ti odgovarjajo enako kot proizvajalec. To pomeni, da morajo biti tudi pri njih izpolnjene temeljne predpostavke odgovornosti, zlasti obstoj napake proizvoda, pravno priznane škode in vzročne zveze, hkrati pa pridejo v poštev tudi tisti splošni razbremenilni razlogi, ki so glede na naravo njihovega položaja zanje uporabljivi. Direktiva pri tem ne določa vseh razbremenilnih razlogov enako za vse gospodarske subjekte. Tako točka (a) prvega odstavka 11. člena določa, da se proizvajalec ali uvoznik lahko razbremeni, če proizvoda ni dal na trg ali v uporabo, točka (b) pa, da se distributer razbremeni, če ni omogočil dostopnosti proizvoda na trgu. Posebna normativna ureditev teh dveh okoliščin v 10. členu ni potrebna, saj gre za elementa zakonskega dejanskega stanu odgovornosti uvoznika oziroma distributerja. Oseba se namreč šteje za uvoznika oziroma distributerja le, če je zadevni proizvod dala na trg oziroma omogočila njegovo dostopnost na trgu, kar je že pojasnjeno tudi v obrazložitvi k 11. in 12. členu predloga zakona. V povezavi s točko (c) prvega odstavka 11. člena Direktive 2024/2853, ki za distributerja določa poseben relevanten trenutek za presojo obstoja napake, pa je predlagatelj pripombe upošteval in 12. člen predloga zakona dopolnil z novim tretjim odstavkom, ki izrecno določa, da se pri distributerju ne upošteva trenutek, ko je proizvod dal na trg oziroma v uporabo proizvajalec ali uvoznik, temveč trenutek, ko je distributer sam omogočil njegovo dostopnost na trgu.

GZS-SOEK in **Zveza potrošnikov** sta nadalje podali pripombe glede drugega odstavka 10. člena in podanega nadzora proizvajalca. **Zveza potrošnikov** je opozorila, da mora biti iz besedila jasneje razvidno, da se omejitev možnosti razbremenitve nanaša na primere, ko je napaka posledica povezane storitve, programske opreme, manjkajoče varnostne posodobitve oziroma bistvene spremembe, če je zadevni vzrok pod nadzorom proizvajalca. Pri tem se nadzor proizvajalca nanaša na vzrok napake, ne na proizvod, kar izhaja tudi iz 50. in 51. uvedne izjave Direktive 2024/2853. Predlagatelj je pripombo v tem delu upošteval in zaradi večje jasnosti drugi odstavek 10. člena prilagodil tako, da je vzpostavljena povezava med razbremenilnim razlogom iz 2. točke prvega odstavka 10. člena, nadzorom proizvajalca iz četrtega odstavka 4. člena (prej 9. člena) in posameznimi vzroki napake iz drugega odstavka 10. člena predloga zakona.

GZS-SOEK je predlagala dopolnitev obrazložitve glede tega, da drugi odstavek 10. člena predloga zakona ne določa obveznosti zagotavljanja posodobitev, kot izhaja iz 51. uvedne izjave Direktive 2024/2853, ali samostojne podlage odgovornostim glede položaja in ugotavljanja odgovornosti posameznih subjektov v večplastnih digitalnih ekosistemi ter ugotavljanja obstoja nadzora v primeru dobave posodobitev. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj obrazložitev k 10. členu predloga zakona že vsebuje bistvena izhodišča glede odgovornosti za napake, ki nastanejo po tem, ko je bil proizvod dan na trg ali v uporabo, vključno z neobstojem varnostnih posodobitev oziroma nadgradenj ter pojasnili iz 51. uvedne izjave Direktive 2024/2853. Iz obrazložitve tako izhaja, da ureditev sama po sebi proizvajalcu ne nalaga splošne in samostojne obveznosti zagotavljanja posodobitev ali nadgradenj, temveč ureja posledice njihovega neobstoja v okviru odgovornosti za proizvod z napako in možnosti razbremenitve odgovornosti. Namen predloga zakona je določiti splošna in tehnološko nevtralna merila, medtem ko se vprašanje, kateri gospodarski subjekt je imel v konkretnem primeru nadzor nad dobavo posamezne posodobitve, ali je bila ta potrebna za ohranjanje varnosti ter ali je njen neobstoj povzročil napako in škodo, presoja glede na okoliščine posameznega primera.

Pripombo k 10. členu je podalo tudi **DRSK**, ki je predlagalo razširitev razbremenilnih razlogov na »predvidljivo zlorabo« proizvoda in naknadne posodobitve tretjih oseb ter posebno izjemo za kibernetске napade, kadar je proizvajalec uporabil ustrezne varnostne standarde. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj gre pri implementaciji direktive za sredstvo maksimalne harmonizacije, večinoma pa so navedeni položaji že zajeti v drugih določbah predloga zakona (predvidljiva oziroma nepravilna uporaba proizvoda ter kibernetška varnost v sklopu napake proizvoda po 8. členu, naknadni posegi oziroma posodobitve tretjih oseb pa v pravilih o nadzoru proizvajalca iz 9. člena in bistveni spremembi proizvoda iz 6. člena).

BM je predlagal, da se v 2. točki prvega odstavka 10. člena izrecno določi njena uporaba tudi za distributerja in da se pri obrambi razvojnega tveganja dodatno pojasni, da se objektivno stanje znanstvenega in tehničnega znanja presoja glede na najnaprednejšo raven objektivno dostopnega znanja in ne glede na dejansko znanje konkretnega gospodarskega subjekta. Predlagatelj je pripombo delno upošteval in, kot navedeno zgoraj, dopolnil 12. člen z novim tretjim odstavkom, ki določa poseben relevanten trenutek za presojo napake v primeru distributerja. Posebno ponavljanje drugih razbremenilnih razlogov distributerja in uvoznika pa ni potrebno iz že razlogov, navedenih v odgovoru na pripombe DOdv, GZS-SOEK in Zveze potrošnikov k temu členu, na katere se predlagatelj v celoti sklicuje. V povezavi s predlagano dopolnitvijo obrambe razvojnega tveganja pa predlagatelj pojasnjuje, da že iz besedila 4. točke prvega odstavka 10. člena predloga zakona izhaja, da gre za objektivno stanje znanstvenega in tehničnega znanja, ne za subjektivno znanje konkretnega gospodarskega subjekta, kar je dodatno pojasnjeno tudi v obrazložitvi.

K 11. členu

DOdv je v pripombi k 11. členu navedlo, da se jim v zvezi z odgovornostjo zdi ključno, da se poudari, da je primarna odgovornost na proizvajalcu, ob določenih predpostavkah pa kot proizvajalec odgovarjajo tudi druge osebe. Opozorili so še na nepreglednost določb v primeru sklicevanja na druge predpise Evropske unije v definiciji pojmov. Predlagatelj pripombe ni upošteval in pojasnjuje, da že iz sistematike zakona izhaja, da je odgovornost primarno na proizvajalcu, pogoje za odgovornost drugih subjektov pa vsebujeta 11. in 12. člen predloga zakona. Sklicevanje na predpise Evropske unije pa je posledica prenosa Direktive 2024/2853 in potrebe po zagotovitvi pravilne in celovite implementacije.

OZS je k 11. členu podala pripombo glede razbremenilnih razlogov, saj 10. člen ureja razbremenilne razloge samo za proizvajalca, 11. in 12. člen pa določata, da druge osebe odgovarjajo enako kot proizvajalec. Predlagala je, da se za vsakega od subjektov iz 11. in 12. člena izrecno določi, katere razbremenilne razloge iz 10. člena lahko uveljavlja, pri čemer je treba formulacije prilagoditi njegovi vlogi. Predlagatelj je pripombo delno upošteval, pri čemer se v celoti sklicuje na obrazložitev, kot izhaja iz odgovora na pripombe DOdv, GZS-SOEK in Zveze potrošnikov k 10. členu predloga zakona.

DRSK je v pripombi glede širitve kroga odgovornih oseb opozorilo, da bi lahko odgovornost distributerjev, ponudnikov spletnih platform in ponudnikov storitev odpremnih skladišč pomenila nesorazmerno breme zlasti za manjše trgovce in spletne platforme ter povzročila zaviralni učinek na elektronsko trgovino. Predlagatelj v zvezi s tem pojasnjuje, da je razširitev kroga potencialno odgovornih oseb eden od bistvenih ciljev revizije pravil produktne odgovornosti, saj se z razvojem novih dobavnih verig in spletne trgovine pojavljajo novi gospodarski subjekti, katerih ne-vključitev bi lahko povzročila vrzeli v odgovornosti, zlasti ko ima proizvajalec proizvoda sedež zunaj Evropske unije (37. in 38. uvodna izjava Direktive 2024/2853). Odgovornost je vezana na njihov položaj v dobavni verigi in na posebne pogoje, določene za posamezno kategorijo gospodarskega subjekta. Direktiva tako vzpostavlja stopnjevan sistem odgovornosti, katerega namen ni splošna obremenitev trgovcev in spletnih platform, temveč preprečevanje vrzeli v odgovornosti in zagotavljanje učinkovitega odškodninskega varstva fizični osebam.

BM je predlagal, da se v prvem odstavku 11. člena izrecno določi, da se ta nanaša tudi na proizvajalca sestavnega dela. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj je odgovornost proizvajalca sestavnega dela posebej urejena že v 4. členu predloga zakona, ki določa pogoje, pod katerimi ta odgovarja za škodo, zato dodatno ponavljanje njegovega položaja v 11. členu po oceni predlagatelja ni potrebno.

K 12. členu

DOdv in **OZS** sta podala pripombe k 12. členu glede razbremenilnih razlogov. DOdv je ponovilo pripombo, ki jo je podalo k 11. členu, OZS pa je izpostavila, da 10. člen razbremenilne razloge ureja predvsem za proizvajalca, medtem ko 11. in 12. člen določata, da druge osebe odgovarjajo enako kot proizvajalec in predlagala, da se za posamezne subjekte iz 11. in 12. člena predloga zakona izrecno določi, katere razbremenilne razloge iz 10. člena lahko

uveljavljajo in kako se ti prilagodijo njihovi vlogi v dobavni verigi, zlasti dejanjem dajanja proizvoda na trg, omogočanja dostopnosti na trgu oziroma dajanja proizvoda v uporabo. Predlagatelj je pripombo delno upošteval in dodal besedilo tretjega odstavka 12. člena predloga zakona, pri čemer se v celoti sklicuje na odgovor k pripombam DODV, GZS-SOEK in Zveze potrošnikov k 10. členu predloga zakona.

OZS je dodatno opozorila na nejasnosti v 1. in 2. točki prvega odstavka 12. člena glede identifikacije oseb, oblike zahteve in začetka teka enomesečnega roka ter na napačen sklic na »a. točko« namesto na 1. točko prvega odstavka 12. člena predloga zakona. Predlagatelj je redakcijsko pripombo glede napačnega sklica upošteval; ni pa upošteval pripomb glede identifikacije oseb, oblike zahteve in začetka teka roka, saj je po mnenju predlagatelja to že dovolj določno urejeno v 12. členu predloga zakona.

GZS-SOEK je predlagala dopolnitev obrazložitve k 11. in 12. členu glede začetka teka enomesečnega roka, zahtevane vsebine zahteve, načina izpolnitve obveznosti distributerja, razmerja odgovornosti distributerja do proizvajalca s sedežem zunaj Evropske unije, opredelitve uvoznika ter razlikovanja med spletno trgovino in spletno platformo. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj po mnenju predlagatelja obrazložitev k 11. in 12. členu že vsebuje bistvena izhodišča za razumevanje položaja posameznih gospodarskih subjektov in pogojev njihove odgovornosti. V obrazložitvi k 11. členu je tako podrobneje pojasnjen namen ureditve iz 8. člena Direktive 2024/2853, ki je v zagotovitvi učinkovitega varstva oškodovanca tudi v primerih, ko ima proizvajalec sedež zunaj Evropske unije, položaj uvoznika, pooblaščenega zastopnika in ponudnika storitev odpremnih skladišč ter subsidiarna narava odgovornosti posameznih gospodarskih subjektov glede na njihov položaj v dobavni verigi. Glede oblike zahteve in začetka teka enomesečnega roka predlagatelj meni, da sta navedeni vprašanji v 1. in 2. točki prvega odstavka 12. člena predloga zakona že dovolj jasno in določno urejeni, zato dodatna konkretizacija ni potrebna. Opredelitev uvoza izhaja že iz zakonske opredelitve uvoznika in njegovega položaja v dobavni verigi; opredelitev spletnih platform pa se v predlogu zakona navezuje na opredelitve in pogoje iz Uredbe (EU) 2022/2065. Namen predloga zakona je določiti splošna merila, medtem ko se vprašanje, v kateri vlogi nastopa gospodarski subjekt, presoja glede na okoliščine posameznega primera.

TZS je v pripombi k drugemu odstavku 12. člena, ki ureja odgovornost ponudnika spletne platforme, predlagala, da se besedilo tretjega odstavka 6. člena Uredbe (EU) 2022/2065 prenese neposredno v 12. člen predloga zakona z namenom večje jasnosti. Opozorila je tudi na uporabo pravnega standarda »povprečnega potrošnika« in predlagala eksemplifikativno navedbo primerov, v katerih bi povprečni potrošnik lahko menil, da proizvod oziroma izvedbo, ki je predmet posla, zagotavlja spletna platforma sama oziroma oseba, ki deluje na podlagi njenega pooblastila ali pod njenim nadzorom. Nadalje je predlagala, da bi se enomesečni rok za odgovor distributerja oziroma ponudnika spletne platforme omilil v primerih izrednih okoliščin, na primer odsotnosti odgovorne osebe ali kolektivnih dopustov, ter da se določi, da mora oškodovanec v zahtevi natančno navesti zakonsko podlago, rok pa začne teči šele od popolne zahteve. Opozorila je tudi na napačen sklic na »a. točko« namesto na 1. točko prvega odstavka 12. člena predloga zakona. Predlagatelj je redakcijsko pripombo glede napačnega sklica upošteval, v povezavi z ostalimi pripombami pa pojasnjuje, da jih po preučitvi ni upošteval. V povezavi z opredelitvijo ponudnika spletne platforme namreč 12. člen po mnenju predlagatelja ustrezno napotuje na tretji odstavek 6. člena Uredbe (EU) 2022/2065, ki se uporablja neposredno, zato navajanje opredelitve v predlogu zakona ni potrebno in bi pomenilo podvajanje neposredno veljavne ureditve prava Evropske unije. Eksemplifikativno naštevanje primerov po mnenju predlagatelja prav tako ni potrebno, saj gre za pravni standard, katerega izpolnjenost se presoja glede na okoliščine konkretnega primera. Določitev enomesečnega roka je posledica prenosa tretjega odstavka 8. člena Direktive 2024/2853, ki možnosti podaljšanja ne predvideva, prav tako se ne zahteva, da oškodovanec navede konkretno zakonsko podlago, saj se zahteva nanaša na identifikacijo odgovornega gospodarskega subjekta oziroma distributerja. Direktiva 2024/2853 predstavlja ukrep popolne (maksimalne) harmonizacije, od katerega države članice ne smejo odstopati, razen kjer to direktiva izrecno dopušča.

DRSK je k 12. členu ponovilo pripombo glede širitve kroga odgovornih oseb, ki jo je podalo že k 11. členu, pri čemer predlagatelj pripombe ni upošteval in se v celoti sklicuje na svoje pojasnilo k 11. členu predloga zakona. **BM** je predlagal, da se v 12. člen doda določba, po kateri bi se

lahko, kadar oškodovanec ne prejme odškodnine, ker nobena odgovorna oseba ni odgovorna, je plačilno nesposobna ali je prenehala obstajati, uporabile obstoječe nacionalne sektorske odškodninske sheme, kot omogoča peti odstavek 8. člena Direktive 2024/2853. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj Republika Slovenija nima vzpostavljenih posebnih nacionalnih sektorskih odškodninskih shem za škodo zaradi proizvodov z napako, zato predlagana določba v predlog zakona ni vključena. Dodatno pa pojasnjuje, da predlog zakona v skladu z zahtevo direktive ne posega v posebne sisteme odgovornosti oziroma odškodninske sheme zunaj klasičnih civilnopравnih režimov, kot so nacionalni zdravstveni sistemi, sistemi socialne varnosti ali zavarovalne sheme.

K 13. členu

DOdv, OZS in **BM** so podali pripombe glede ureditve solidarne odgovornosti in pravice do regresa v 13. členu. **DOdv** je opozorilo, da člen povzema splošno določilo prvega odstavka 186. člena OZ, zato bi bilo smiselno izrecno urediti tudi regres plačnika na podlagi 188. člena OZ ali pa oboje prepustiti splošni ureditvi na podlagi 3. člena predloga zakona, **OZS** pa je izpostavila, da bi bilo zaradi pravne varnosti smiselno, da se v normativni del prenese tudi ureditev glede regresne odgovornosti, ter da se zaradi večje jasnosti določi možnost pogodbene odpovedi regresni pravici v razmerju do mikro ali malega proizvajalca programske komponente (kot to izhaja tudi iz drugega odstavka 12. člena Direktive 2024/2853), saj je to namenjeno varstvu pogajalsko šibkejših malih razvijalcev. Podobno je **BM** predlagal, da se poleg solidarne odgovornosti v členu predloga zakona izrecno določi tudi regresna pravica po OZ in posebni položaj mikro in malih proizvajalcev programske opreme. Predlagatelj pripomb glede normativne ureditve regresnih razmerij ni upošteval. Pojasnjuje, da solidarno odgovornost v 13. členu predloga zakona določa izrecno, ker gre za posebno pravilo o odgovornosti več oseb za isto škodo in čeprav OZ v 186. členu že ureja solidarno odgovornost, je ta ureditev vezana na njihovo udeležbo pri povzročitvi škode. Predlog zakona pa vzpostavlja objektivno odgovornost tudi za gospodarske subjekte, ki niso nujno sodelovali pri nastanku napake oziroma proizvodnem procesu, temveč njihova odgovornost temelji na posebnem zakonsko določenem položaju v dobavni verigi in izpolnitvi pogojev določenih za posamezno kategorijo odgovorne osebe (Gerhard Wagner (2024). Next Generation EU Product Liability – For Digital and Other Products. Journal of European Tort Law, 15(2), str. 180–181). To velja zlasti za uvoznike, pooblaščenke zastopnike, ponudnike storitev odpremnih skladišč, distributerje in ponudnike spletnih platform, zato predlog zakona posebej določa pravilo o solidarni odgovornosti v primeru odgovornosti več oseb na podlagi tega predloga zakona. Drugače je pri regresnih razmerjih, kjer posebno urejanje v predlogu zakona po mnenju predlagatelja ni potrebno, saj 3. člen predloga določa uporabo splošnih pravil obligacijskega prava glede vprašanj, ki niso posebej urejena. Regres med solidarno odgovornimi osebami je že urejen v 188. členu OZ, pri čemer drugi in tretji odstavek določata tudi merila za razdelitev bremena med posamezne dolžnike. Tudi 14. člen Direktive 2024/2853 regresno pravico gospodarskega subjekta, ki je oškodovancu povrnil škodo, izrecno prepušča nacionalni ureditvi, pri čemer je v obrazložitvi predloga zakona pojasnjena naveza na uporabo 188. člena OZ in možnost regresnih zahtevkov med posameznimi odgovornimi gospodarskimi subjekti. Predlagatelj prav tako ni upošteval predlogov glede posebne normativne ureditve pogodbene odpovedi regresni pravici v korist mikro ali malega proizvajalca programske opreme, saj lahko, kot izhaja iz obrazložitve k členu, gospodarski subjekti na podlagi splošnega načela pogodbene svobode pogodbeno uredijo svoja notranja regresna razmerja in se regresni pravici tudi odpovejo, pri čemer takšen dogovor učinkuje le v njihovem notranjem razmerju in ne posega v pravico oškodovanca do popolne odškodnine. Primerljiv pristop je uporabljen tudi v nemškem predlogu zakona.

GZS-SOEK je v pripombi k 13. členu predlagala dopolnitev obrazložitve z izrecnim pojasnilom, da 13. člen ni samostojna podlaga za določitev kroga odgovornih oseb, temveč se uporabi šele, kadar sta za isto škodo po zakonu odgovorni dve ali več oseb. Opozorila je, da zgolj sodelovanje v dobavni ali digitalni verigi, pogodbeno sodelovanje ali tehnična povezanost sami po sebi ne zadostujejo za nastanek solidarne odgovornosti ter poudarila ureditev subsidiarne odgovornosti distributerjev po Direktivi 2024/2853 in razliko med spletno prodajo in spletno platformo. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj so po njegovem mnenju zadevni poudarki že razvidni iz besedila in obrazložitve 13. člena predloga zakona, pri čemer so posamezne kategorije odgovornih oseb ter pogoji njihove odgovornosti urejeni posebej (zlasti 4., 11. in 12. člen predloga zakona); 13. člen predloga zakona pa določa pravno posledico za primer, ko je

odgovornih več oseb. Iz tega izhaja tudi, da zgolj sodelovanje posameznega subjekta v dobavni oziroma digitalni verigi ali njegovo pogodbeno razmerje z drugim subjektom samo po sebi ne vzpostavlja solidarne odgovornosti. Predlagatelj pojasnjuje, da so v obrazložitvi prav tako že pojasnjena regresna razmerja med solidarno odgovornimi osebami ter uporaba splošnih pravil obligacijskega prava in možnost njihove pogodbene ureditve.

V pripombi k 13. členu je **DRSK** predlagalo omejitev solidarne odgovornosti distributerjev in ponudnikov spletnih platform na primere, ko so aktivno posegali v izdelek ali zavestno prodajali nevaren izdelek, ter izključitev odgovornosti spletnih platform, kadar so izpolnile obveznosti po Uredbi (EU) 2022/2065. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj predlagana zožitev odgovornosti distributerjev oziroma ponudnikov spletnih platform ni predvidena v Direktivi 2024/2853, ki predstavlja ukrep popolne (maksimalne) harmonizacije, od katerega države članice ne smejo odstopati, razen kjer to direktiva izrecno dopušča.

K 14. členu

OZS je v pripombi k 14. členu navedla, da se določba prvega odstavka nanaša na odgovornost proizvajalca oziroma druge odgovorne osebe, pri čemer, kot izhaja iz obrazložitve, ne velja za regresne zahtevke med več solidarno odgovornimi osebami. Po njihovem mnenju bi bilo dobro, z namenom preprečitve nejasnosti, takšno razlago vključiti v besedilo člena. Predlagatelj pripombe ni upošteval, ker meni, da iz normativnega besedila prvega odstavka 14. člena predloga zakona jasno izhaja, da določba ureja zunanje razmerje med odgovorno osebo in oškodovancem, saj izrecno določa, da gre za »odgovornost odgovorne osebe za povrnitev škode oškodovancu«; prav tako pa iz 13. člena Direktive 2024/2853 izhaja, da določa pravilo o nezmanjšanju odgovornosti zaradi ravnanja tretje osebe brez poseganja v nacionalno pravo glede regresne pravice (regresno pravico posebej naslavlja 14. člen Direktive 2024/2853). Primerljiv pristop je uporabljen tudi v nemškem predlogu zakona. Zato bi po mnenju predlagatelja dodatek, da prvi odstavek »ne vpliva na regresne zahtevke med več solidarno odgovornimi osebami«, zgolj ponovil razmejitev, ki že izhaja iz besedila in sistematike predloga zakona ter je dodatno pojasnjena v obrazložitvi k členu.

K 15. členu

DOdv in **Zveza potrošnikov** sta v pripombi k 15. členu opozorila na uporabo izraza »latentni nastop telesne poškodbe ali okvare zdravja« in predlagali njegovo pojasnitev oziroma nadomestitev z izrazom, ki je v slovenskem pravnem redu bolj ustaljen in razumljiv. **DOdv** je dodatno opozorilo na razlikovanje med 3-letnim subjektivnim zastaralnim rokom ter 10- in 25-letnim rokom, katerih potek povzroči prenehanje pravice; **Zveza potrošnikov** pa je predlagala tudi izrecnejšo ureditev začetka teka rokov pri bistveno spremenjenih proizvodih. Predlagatelj je pripombi delno upošteval in spremenil tretji odstavek 15. člena predloga zakona, tako da je namesto izraza »latentni nastop« uporabil besedilo: »Če se telesna poškodba ali okvara zdravja pokaže šele po daljšem času [...]«. Predlagatelj ni sledil predlogu, da bi se ureditev bistveno spremenjenih proizvodov dodatno vključila tudi v drugi in tretji odstavek člena, saj četrti odstavek 15. člena predloga zakona že določa, da se roka iz drugega in tretjega odstavka tega člena pri bistveno spremenjenem proizvodu štejeta od trenutka, ko je bil proizvod po bistveni spremembi dostopen na trgu ali dan v uporabo, s čimer se vsebinsko prenaša tudi ureditev iz točke (b) prvega odstavka 17. člena Direktive 2024/2853.

GZS-SOEK je predlagala spremembo prvega odstavka 15. člena, tako da bi se 3-letni subjektivni zastaralni rok navezal na trenutek, ko je oškodovanec izvedel ali bi moral razumno izvedeti za škodo, napako in identiteto osebe, ki je lahko odgovorna za škodo po predlogu zakona, saj je besedilo člena začetek teka roka navezalo na ugotovitev identitete povzročitelja škode, medtem ko predlog zakona določa širši krog odgovornih oseb, ki niso nujno povzročitelji škode v dejanskem smislu. Predlagala je tudi spremembe tretjega odstavka 15. člena, opustitev izraza okvara zdravja, saj po njihovem mnenju to ne izhaja iz Direktive 2024/2853, ki govori le o latentnem nastopu telesne poškodbe, ter dopolnitev obrazložitve glede vpliva posodobitev, nadgradenj in bistvenih sprememb proizvoda na tek skrajnih rokov. Predlagatelj je pripombo delno upošteval in spremenil prvi odstavek 15. člena predloga zakona, tako da se začetek teka 3-letnega roka navezuje na trenutek, ko je oškodovanec zvedel ali bi moral zvedeti za napako, škodo in za odgovorno osebo. Prav tako je predlagatelj upošteval pripombe v povezavi z

izrazom »latentni nastop« in redakcijske pripombe glede dopolnitve tretjega odstavka 15. člena predloga zakona. Predlagatelj pa ni sledil predlogu za izrecno vključitev standarda »razumno« v besedilo prvega odstavka 15. člena, saj po mnenju predlagatelja ta standard že izhaja iz splošnih pravil obligacijskega prava in sodne prakse glede začetka teka subjektivnega zastaralnega roka po 352. členu OZ, kar je pojasnjeno tudi v obrazložitvi k členu. Glede izraza »okvara zdravja« pri latentnem nastopu poškodbe predlagatelj pojasnjuje, da gre za izraz, ki je skladen z ustaljeno slovensko terminologijo odškodninskega prava in terminologijo predloga zakona ter ne pomeni vsebinske razširitve primerov, za katere Direktiva 2024/2853 določa podaljšani 25-letni rok. Prav tako v povezavi s predlogom dopolnitve obrazložitve predlagatelj meni, da je razlikovanje med bistveno spremembo proizvoda in drugimi posodobitvami oziroma nadgradnjami že ustrezno pojasnjeno v obrazložitvi k členu, vključno z 58. uvodno izjavo Direktive 2024/2853. Iz obrazložitve tako izhaja, da začne rok ponovno teči le pri bistveni spremembi proizvoda, medtem ko običajne posodobitve ali nadgradnje, ki ne pomenijo bistvene spremembe, na tek roka ne vplivajo, pri čemer se za presojo, ali sprememba dosega prag bistvene spremembe, uporablja opredelitev iz tretjega odstavka 6. člena predloga zakona.

BM je prav tako predlagal terminološko usklajitev prvega odstavka 15. člena z Direktivo, in sicer uporabo formulacije »izvedel ali bi utemeljeno moral izvesti«. Predlagatelj pripombe ni upošteval, pri čemer se v celoti sklicuje na razloge, ki izhajajo iz odgovora na pripombe GZS-SOEK.

TZS je glede 10-letnega zastaralnega roka opozorila, da ta bistveno odstopa od običajnih zastaralnih rokov slovenskega obligacijskega prava, in predlagala skrajšanje, izjeme oziroma preveritev pri Evropski komisiji, ali ureditev dopušča krajši rok. Opozorila je tudi na položaj drugih gospodarskih subjektov iz 11. in 12. člena predloga zakona, zlasti kadar se zahtevek uveljavlja ob koncu objektivnega obdobja, proizvajalec pa je v stečaju ali je prenehal obstajati, ter predlagala, da se določi, kdaj tem subjektom odgovornosti ni mogoče pripisati, ter da se odgovornost omeji na subjekte, ki so neposredno povezani z proizvodom. Predlagatelj pripomb ni upošteval ter pojasnjuje, da možnost določitve krajšega roka v Direktivi 2024/2853 ni predvidena, Evropska komisija pa je tudi že pojasnila, da gre za absolutni rok, ki teče neprekinjeno in nanj ne vplivajo nacionalna pravila o zadržanju ali prekinitvi zastaranja, kar izhaja tudi iz obrazložitve k členu. Ker gre za ukrep popolne (maksimalne) harmonizacije, države članice ne smejo ohraniti ali uvesti določb, ki od ureditve v direktivi odstopajo, razen kadar direktiva takšno možnost izrecno dopušča. Tudi ureditev odgovornosti drugih gospodarskih subjektov je posledica sistema odgovornosti, ki ga vzpostavlja Direktiva 2024/2853 in katerega namen je preprečevanje vrzeli v odgovornosti ter zagotovitev učinkovitega uveljavljanja odškodnine zlasti takrat, ko ima proizvajalec sedež zunaj Evropske unije. Odgovornost nekaterih gospodarskih subjektov tako ni nujno vezana na lasten vzročni prispevek k nastanku napake, temveč na njihov položaj v dobavni verigi in je odvisna od izpolnitve zakonskih pogojev. To pa ne pomeni, da lahko odgovarja subjekt, ki z zadevnim proizvodom ni povezan. Uvoznik oziroma distributer mora zadevni proizvod dati na trg oziroma omogočiti njegovo dostopnost na trgu, za distributerja pa veljajo tudi posebni pogoji iz 12. člena (pogoji glede identifikacije odgovornega gospodarskega subjekta oziroma njegovega dobavitelja); prav tako pa glede na položaj gospodarskega subjekta pridejo v poštev tudi razbremenilni razlogi, kot izhaja iz odgovora na pripombe DODv, GZS-SOEK in Zveze potrošnikov k 10. členu.

Glede dolžine zastaralnih rokov je **DRSK** predlagalo, da se ti skrajšajo na največ 10 let ter za latentne poškodbe na 15 let; za digitalne proizvode, kot so programska oprema in sistemi umetne inteligence, pa da se določi krajši rok od pet do sedem let. Predlagatelj v zvezi s podano pripombo pojasnjuje, da takšna možnost ni predvidena v Direktivi 2024/2853, ki predstavlja ukrep popolne (maksimalne) harmonizacije, od katerega države članice ne smejo odstopati, razen kjer to direktiva izrecno dopušča.

K 17. členu

DRSK je predlagalo, da se dokazno breme vrne na oškodovanca, brez domnev (razen v očitnih primerih). Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj Direktiva 2024/2853, kot ukrep popolne (maksimalne) harmonizacije, od katerega države članice ne smejo odstopati, razen kjer to direktiva izrecno dopušča, tega ne predvideva.

K 18. členu

OZS, BM, GZS in Zveza potrošnikov so opozorili, da Direktiva 2024/2853 uporablja širši pojem »dokazi«, medtem ko predlog zakona uporablja izraz »podatki in listine«, kar bi lahko, zlasti pri digitalnih in tehnično zapletenih proizvodih, povzročilo preozko razlago obsega razkritja. **OZS, Zveza potrošnikov in GZS-SOEK** so predlagali tudi natančnejšo ureditev petega odstavka 18. člena predloga zakona, tako da iz normativnega besedila izhaja, da je treba pri odreditvi »predložitve dokazov na lahko dostopen in razumljiv način« izrecno upoštevati stroške in prizadevanja stranke, od katere se razkritje zahteva. Predlagatelj je pripombe upošteval in besedilo »podatki in listine« nadomestil s pojmom »dokazi«, s čimer se preprečuje tveganje preozkega prenosa Direktive 2024/2853; ta pojem pa je treba, kot izhaja iz obrazložitve, razlagati tehnološko nevtrarno, tako da lahko zajema tudi elektronske dokumente in zapise, izvorno programsko kodo, sistemske dnevnike ter druga digitalna dokazna sredstva. Prav tako je predlagatelj upošteval pripombo glede petega odstavka 18. člena predloga zakona, katerega je dopolnil tako, da se izrecno upoštevajo stroški in prizadevanja stranke, od katere se zahteva razkritje, pri presoji sorazmernosti posega. Predlagatelj je upošteval tudi redakcijsko pripombo **OZS in GZS-SOEK**, da se besedilo »zakon, ki ureja pravni postopek«, nadomesti z besedilom »zakon, ki ureja pravdni postopek«. **Zveza potrošnikov** je dodatno predlagala, da se četrti odstavek izrecno omeji na dokaze, ki so poslovna skrivnost ali domnevna poslovna skrivnost, kar je predlagatelj upošteval in četrti odstavek 18. člena predloga zakona ustrezno prilagodil.

OZS je nadalje predlagala, da se pojma »zaupne informacije« in »poslovna skrivnost« posebej opredelita v predlogu zakona oziroma da se izrecno napoti na predpise, ki ju urejajo, ter opozorila na neenako uporabo izrazov glede naložitve ukrepov (»odredi« v obrazložitvi in »naloži« v normativnem besedilu). Predlagatelj pripomb v tem delu ni upošteval, pri čemer pojasnjuje, da po njegovem mnenju dodatno normiranje pojmov zaupne informacije in poslovna skrivnost v predlogu zakona ni potrebno, saj gre za splošna pravna pojma, katerih vsebina je že urejena v veljavnih predpisih (poslovna skrivnost v 2. členu Zakona o poslovni skrivnosti, Uradni list RS, št. 22/19; ZPosS, ki se uporablja za vse civilnopravne, gospodarske in druge postopke, v katerih se postavlja vprašanje varstva poslovnih skrivnosti; vsebina zaupnih informacij pa se presoja glede na njihovo naravo in upoštevne predpise). V povezavi z uporabo izrazov »odredi« in »naloži« pa predlagatelj pojasnjuje, da gre po njegovem mnenju za komplementarna izraza, saj sodišče odredi vrsto in obseg zaščitnega ukrepa, stranki pa naloži procesno obveznost ravnanja v skladu s tako določenim ukrepom.

GZS-SOEK je podala tudi pripombe v povezavi s tretjim in četrtim odstavkom 18. člena predloga zakona glede sistematike varstva zaupnih informacij, potrebo po podrobnejši obrazložitvi možnih zaščitnih ukrepov z namenom, da ti ne postanejo splošno iskanje morebitnih relevantnih informacij, ter razmislek o posebnem pravnem sredstvu zoper sklep o razkritju podatkov oziroma možnosti začasnega zadržanja razkritja posebej občutljivih informacij (na primer poslovnih skrivnosti, izvirne kode ali podatkov o ranljivostih). Predlagatelj pripomb v tem delu ni upošteval, saj meni, da je treba ohraniti sedanjo strukturo tretjega in četrtega odstavka 18. člena zaradi jasnosti in sistematičnosti ureditve, saj tretji odstavek določa splošno merilo potrebnosti in sorazmernosti razkritja ter varstva legitimnih interesov strank in tretjih oseb, četrti odstavek pa navedeno splošno pravilo konkretizira v primeru (domnevnih) poslovnih skrivnosti. Obrazložitev tudi že vsebuje pojasnilo, da mora sodišče zagotoviti učinkovito varstvo zaupnih informacij in poslovnih skrivnosti ter da lahko, glede na okoliščine konkretnega primera, uporabi različne, po intenzivnosti diferencirane, zaščitne ukrepe. Predlagatelj prav tako ni sledil predlogu za uvedbo posebnega pravnega sredstva oziroma možnosti zadržanja razkritja poslovnih skrivnosti, saj gre za vprašanja, ki se pojavljajo tudi v drugih civilnih sporih in jih urejajo splošna procesna pravila, zato po mnenju predlagatelja zgolj za postopke po predlogu zakona posebna procesna ureditev ni potrebna.

DRSK je opozorilo, da domneve napake in vzročne zveze ter obvezno razkritje dokazov predstavljajo v praksi obrnjeno dokazno breme in nevarnost t. i. ribarjenja po informacijah, zato je predlagalo, da se razkritje strogo omeji na sodni postopek in zagotovi okrepljeno varstvo poslovnih skrivnosti. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj je odreditev dokazov znotraj sodnega postopka s strani sodišča in upoštevanje sorazmernosti ter varstva poslovnih in zaupnih skrivnosti v členu že urejena.

K 19. členu

OZS je podala redakcijsko pripombo, naj se v tretjem odstavku 19. člena izraz »vzorčna zveza« nadomesti z izrazom »vzročna zveza«, kar je predlagatelj upošteval.

GZS in **GZS-SOEK** sta podali pripombo, v kateri sta izpostavili 1. točko prvega odstavka 19. člena predloga zakona ter opozorili na nevarnost, da je predlog zakona, ko od tožene stranke zahteva navedbo dejstev, širši od ureditve na podlagi Direktive 2024/2853, ki predpisuje, da se obstoj napake domneva, če tožena stranka ne razkrije ustreznih dokazov. Predlagatelj je pripombo upošteval in določbo spremenil tako, da se obstoj napake domneva v primeru, če tožena stranka ne razkrije ustreznih dokazov. Predlagatelj dodatno pojasnjuje, da iz sklica na prvi odstavek 18. člena jasno izhaja, da gre za neizpolnitev obveznosti razkritja, ki jo je naložilo sodišče, ne pa za splošno sankcijo zaradi pomanjkljive trditvene podlage, pri čemer je posledica neizpolnitve tega pogoja domneva obstoja napake proizvoda, ne pa avtomatična domneva vzročne zveze, škode ali celotne odgovornosti.

Zveza potrošnikov je predlagala spremembo drugega odstavka 19. člena, ker naj bi formulacija, da je škoda »običajna posledica tovrstne napake«, uvajala strožji standard aдекватne vzročnosti, kot ga zahteva Direktiva 2024/2853. Predlagala je uporabo formulacije, po kateri je škoda take vrste, kot je običajno skladna z vrsto zadevne napake. Predlagatelj pripombe v tem delu ni upošteval, saj po njegovi oceni formulacija drugega odstavka vsebinsko ustrezno prenaša tretji odstavek 10. člena Direktive 2024/2853; iz 47. uvodne izjave direktive pa tudi izhaja, da gre za položaj, ko škodo določene vrste, predvsem na podlagi podobnih primerov, običajno povzroča zadevna napaka. Predlagatelj dodatno pojasnjuje, da drugi in tretji odstavek 19. člena urejata različna položaja dokaznega olajšanja, zato se standard iz drugega odstavka ne uporablja za presojo pogojev iz tretjega odstavka 19. člena predloga zakona.

GZS-SOEK in **Zveza potrošnikov** sta opozorili tudi na formulacijo tretjega odstavka 19. člena, ki ureja domneve v primerih pretiranih dokaznih težav zaradi tehnične ali znanstvene zapletenosti, ter predlagali, da se jasno zapiše, da se standard verjetnosti v 2. točki tretjega odstavka 19. člena nanaša tako na obstoj napake kot tudi na vzročno zvezo. **GZS-SOEK** je predlagala tudi jasnejšo opredelitev, da je za nastop domneve treba kumulativno izpolniti oba pogoja, ki sta določena v tretjem odstavku člena ter dopolnitev obrazložitve v tem delu. Predlagatelj je pripombo glede 2. točke tretjega odstavka 19. člena upošteval ter besedilo spremenil, tako da sedaj jasno izhaja, da se dokazni standard verjetnosti nanaša tudi na vzročno zvezo. Glede kumulativne izpolnjenosti pogojev pa predlagatelj dodatno pojasnjuje, da zahteva po izpolnitvi obeh pogojev že jasno izhaja iz besedila člena, saj je med 1. in 2. točko uporabljen veznik »ter«. Prav tako predlagatelj ni sledil predlogu glede dodatnega naštevanja posameznih meril tehnične oziroma znanstvene zapletenosti, saj so izhodišča glede tehnične in znanstvene zapletenosti v obrazložitvi že zadostno pojasnjena.

TZS je opozorila na pojem »pretirane težave« iz tretjega odstavka 19. člena ter predlagala, da se ta pravni standard podrobneje opredeli že v normativnem besedilu, da bi se zmanjšala možnost različnih razlag. Predlagatelj predloga ni upošteval, saj gre za pravni standard, ki ga zaradi njegove narave ni primerno vnaprej izčrpno ali eksemplifikativno zapolnjevati v normativnem delu, ker se vsebina presoja glede na okoliščine konkretnega primera; merila za uporabo pa so dodatno pojasnjena v obrazložitvi k členu. Ker pojem neposredno izhaja iz Direktive 2024/2853, ki je sredstvo maksimalne harmonizacije, ga tudi ni primerno z nacionalnim zakonom samostojno vsebinsko zoževati ali širiti, saj se bo njegova vsebina konkretizirala skozi sodno prakso nacionalnih sodišč ob upoštevanju razlage prava Evropske unije, kot jo oblikuje Sodišče Evropske unije.

DRSK je podalo enako pripombo kot k 18. členu in predlagalo uvedbo posebnih sankcij za očitno neutemeljene zahtevke. Predlagatelj pripomb ni upošteval in se v celoti sklicuje na svoj odgovor na pripombo k 18. členu, dodatno pa pojasnjuje, da Direktiva 2024/2853 ne predvideva posebnih kaznovalnih določb za oškodovance v primeru neutemeljenih zahtevkov. Zlorabe procesnih pravic že preprečujejo splošna pravila pravnega postopka, zlasti pravila o povrnitvi stroškov glede na uspeh v pravdi ter načela vestnega in poštenega uveljavljanja procesnih pravic; 18. člen predloga zakona pa vsebuje tudi posebne varovalke pri zahtevi za razkritje

dokazov (zahteva mora biti dovolj konkretna in omejena na relevantne dokaze, sodišče razkritje odredi le ob izpolnjenih pogojih potrebnosti in sorazmernosti), kar zagotavlja ravnotežje med učinkovitim dostopom do dokazov in varstvom legitimnih interesov gospodarskih subjektov.

BM je ponovil pripombo, podano k 18. členu, glede uporabe terminologije »dokazi« namesto »listine«, kar je predlagatelj upošteval in se v celoti sklicuje na svoj odgovor na pripombo k 18. členu. Dodatno je **BM** predlagal uvedbo novega člena, ki bi izrecno določal, da Republika Slovenija trenutno ne uporablja možnosti odstopa od obrambe razvojnega tveganja, ter omogočil Vladi Republike Slovenije, da bi takšno odstopanje za posamezne kategorije proizvodov uvedla naknadno. Predlagal je še, da se v obrazložitvi dodatno pojasni, da Slovenija možnosti odstopanja iz 18. člena Direktive 2024/2853 ne uveljavlja ter razloge za to. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj predlog zakona ohranja splošni razbremenilni razlog obrambe razvojnega tveganja, pri čemer je odstop možnost, ki jo je mogoče uveljaviti le ob izpolnitvi pogojev iz 18. člena Direktive 2024/2853 in ob uradnem obvestilu Evropski komisiji. Zato po mnenju predlagatelja posebna določba glede tega v predlogu zakona ni potrebna, saj bo v primeru morebitne prihodnje odločitve za uporabo te možnosti treba sprejeti ustrezne spremembe zakona. V povezavi s predlogom glede dopolnitve obrazložitve pa predlagatelj pojasnjuje, da je navedeno že ustrezno pojasnjeno v točki »2.3 Poglavitne rešitve« uvedne obrazložitve predloga zakona.

K 20. členu

OZS je opozorila, da prvi odstavek 20. člena vsebuje nepotrebno besedilo »z učinkom od 9. decembra 2026«, saj je začetek veljavnosti zakona že določen v 21. členu predloga zakona, zato je predlagala njegovo črtanje. **BM** in **MGŠT** sta opozorila na napačen sklic na Direktivo 2024/2853. Predlagatelj je pripombe upošteval in besedilo člena ustrezno popravil.

VSRS je predlagalo, da se v 20. členu določi prenehanje veljavnosti 155. člena OZ, vsaj v razmerju do fizičnih oseb, za katere se uporablja predlog zakona, oziroma da se člen v celoti razveljavi, saj posebej ureja odgovornost proizvajalca stvari z napako in bi njegova nadaljnja veljavnost glede na načelo maksimalne harmonizacije iz 3. člena Direktive 2024/2853 lahko pomenila ohranitev vzporedne ureditve, ki odstopa od Direktive. Predlagatelj pripombe ni upošteval, pri čemer pojasnjuje, da so na neustreznost črtanja 155. člena OZ opozorili DODv, GZS, TZS, PF LJ in Pravna fakulteta Univerze v Mariboru. Po preučitvi stališč, pridobljenih v okviru strokovnega usklajevanja, se predlagatelj strinja, da je črtanje 155. člena OZ s predlogom zakona neustrezno in ocenjuje, da tudi iz vsebinskih razlogov ni primerno, da se na tovrsten način posega v OZ kot temeljni sistemski zakon, novejša sodna praksa pa tudi ustrezno razmejuje uporabo harmonizirane ureditve in 155. člena OZ. Morebitne spremembe OZ je po mnenju predlagatelja zato primerneje obravnavati celovito in sistemsko.

K 21. členu

DODv je opozorilo na pomen ustreznega *vacatio legis* za seznanitev naslovnikov z novo ureditvijo in predlagalo, da se 9. december 2026 določi kot datum začetka uporabe zakona. Predlagatelj pripombe ni upošteval, saj je datum začetka veljavnosti in uporabe zakona določen zaradi uskladitve z Direktivo 2024/2853, ki v 24. členu določa, da države članice sprejmejo in objavijo predpise za prenos direktive najpozneje do 9. decembra 2026 ter jih začnejo uporabljati od 9. decembra 2026.

11. Spoštovanje Resolucije o normativni dejavnosti

Pri pripravi gradiva so bile upoštevane zahteve iz Resolucije o normativni dejavnosti.

12. Vključitev v okvirni načrt normativne dejavnosti

Predlog predpisa, ki je predmet gradiva, ni vključen v okvirni načrt normativne dejavnosti.

Mihael Zupančič
minister